

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

nam, & lacum *Doockenisse*, urbem firmauit pridem à Critone ante annos quadraginta inchoatam: nomē autem cum populo transtulit à veteri Lubica, quam paulò inferius ad mare construxit Henricus in loco *Zuartow*. Cæpit ergò ex hoc die noua Lubica in monte firmari, quo loco permansit in hunc diem, breuì miris incrementis adaucta. Adolphus cum Nicloto Obotritorum principe pacem fecit: cæperuntq; inhabitari deserta *Doagria*: nam magna pars vulgi aut consumpta est bello, aut introrsus Orientē versus emigravit, habitatura inter gentiles potius q̃ seruiret Saxonibus. Vocatur ex alijs regionibus, qui in ea parte colendos agros acceperant. Interea Vicelinus spiritualibus quoque incrementis intentus, prædia recuperavit ab Adolpho, quæ Lotharius Imperator monasterio Zegebergenſi cōtulisset. Sed visum est tum patribus monasterium in Hagereſtorpe villa erigere, propter fori tumultus, & ab arce militaria incommoda, quæ Zegeberge videbantur. Permisit facile comes: in loco pristino ad radicem montis parochialis ecclesia remanebat: tantumq; valuit noua molitionis fama, vt Thietmarus Bremensis chori decanus, relicto loco suo, Falderam petierit, & à Vicelino notæ plantationi in Hagereſtorpe præesse iuberetur.

CAPVT XI.

Conradus rex ad indictum *Doormatia* conuentum properauit, venerantq; multi eò principes, sed Henrici pueri defensores Saxones nō aderant, quod fides illis publica ad eorum præscriptum non interponebatur. Deinde post Paschalia nouum indixit conuentum in Francfordia: sed neque tunc ob eandem causam venerant: Inualuitque controuersia, vt principes Albertum etiam natiua ditione penè expellerent, vrbes

Bb 3 eius

eius occupante Rodulpho comite Thietmarforum. Sed tamen nō diū res in eo statu permansit, rege descendente in Saxoniam: Nam tum Alberto restituta est marchia: & Henricus puer in Saxonia est confirmatus. Nec diū superfuit Rodulphus comes memoratus, casus in Thietmarsia sua, sicut multi predecessores eius. Infreſſis enim populus semper excuſſit iugum dominationis. Sed tum Hartwicus frater Rodulphi, facta cōmutatione, ecclesia dedit Thietmarsiam, & recipit comitatum Stadensem: quod supra attigimus, & plenius in Metropoli cōmemorauimus. Per quod etiam tempus fundatum est monasterium beate Mariæ ad oppidum Stadenſe: quod isto anno poſt mille quingentesimo, quo hæc ſcribuntur, propter metum pedestrium copiarum, quæ tum diæſim vaſtabant, & ſe Guardiam cognominauere, euerſum eſt à Stadenſibus, reddito intra oppidum loco: euerſa prius religione à fratribus, qui pauci iam commanebant. Sed hoc ſuo tempore commemorabitur. Tum uero Henricus puer per curatores inſtituit querimoniam apud regem, ſuper nomine Adalberonis archiepiſcopi, quod ille matri ſuæ pollicitus diceretur, omnem comitatum Stadenſem poſt mortem Rodulphi ipſi Henrico prouenturum: nunc autem eccleſia haberet Thietmarsiam, & Hartwicus Stadenſem comitatum. Audiuit rex querimoniam, & ad tollendam controuerſiam, indixit partibus conuentum in Rameſſo: Præſecit autem ſuo loco tractatibus habendis, Thietmarum Verdenſem epiſcopum, Albertum marchionem, Hermannum de Sointzenborg, germanum eius, & Henricum de Daſſe comites: Aderant ex nobilitate quamplurimi. Archiepiſcopus factum ſuum defendit: Dux per ſuos grauiſſimi impugnavit. Et ubi nihil placitū inter diſidentes com-

poni
enim
capit
nis e
uicti
pera
prap
lum
ſi illa
ut au
proſſ
dit in
rem
Henr
iuge
unti
ſta. I
mon
aditu
ad la
dicta
le ſu
iam
reliq
tus (i
dera
in ſtr
vaca
illen
conte
conſ
uel de
pou

ponitur, ducis satellites ad arma concurrunt: venerant enim fortiores, facturi quod fecerant: Archiepiscopum capiunt, ac in arcem Luneburgi pertrahunt, si forte minis extorqueant, quod placito non poterant: Sed ille inuictus permansit, neque precio, nec comminationibus superatus: Vbi nihil proficiunt, abire sinunt. Hartwicus prepositus in manu erat Hermannii de Luchow, vnde illum sperabant ducales ad se transferendū: Quo facto, si ille fuisset sublatas, iam dirempta quaestio videbatur: ut ad ducem perueniret, quod petebat. Sed vir nobilis prospiciens periculo Hartwici & capiti eius, eum tradidit in manus Alberti marchionis, qui illum liberū in sua remisit. Comes erat per hac tempora de Dointzenborg Hermannus, qui militaris de Sueuia viri, speciosam coniugem, absente marito, oppressam constuprarat: Rediit marito flens mulier occurrit, vim sibi illatam quaestit. Ingemuit maritus, & obseruato tempore, arcem primo manē conscendit: & ut erat comiti coniunctissimus, aditum habuit in cubiculum: ibi dormientem comitem ad latus coniugis confodit. Mulier eiulabat minata vindictam, gestare se vtero exclamans, qui vlci sceretur. Ille furens minantem iunxit marito, & confestim equum iam stratum conscendens, vxore post se ducta, terram reliquit, abiens in Sueuiam suam. Erat in arce spiritus (incertum qualis) qui varia specie se plerumq; ostenderat: Is concito monebat episcopum Hildesensem in strato suo quiescentem: Surge, inquit, corrasse, & vacantem occupa Dointzenborg arcem. Non contempsit ille monitorem: Exurgens, cum expeditis eo properans contendit, & ut audiit, inuenit: consensuq; Imperatoris coniunxit ecclesiae comitatum, arcem, cum oppido Alwede.